

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **A. S.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2025, č. j. MV-87609-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2025, č. j. MV-87609-4/SO-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 3. 2025, č. j. OAM-38836-22/DP-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla zjištěna jiná závazná překážka pobytu cizince na území.

II. Obsah žaloby

3. Dle žaloby z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobkyně opřela svou žádost o studium prvního ročníku na Metropolitní univerzitě Praha, kdy v ČR pobývá již od roku 2018, nejprve se věnovala jazykové přípravě, následně z důvodu chybějící nostrifikace středoškolského vzdělání studovala v režimu celoživotního vzdělávání, aby se počátkem tohoto roku posunula ke studiu na Vysoké škole finanční a správní (dále jen „VŠFS“), kde nasbírala 189 kreditů z 216 a vykazovala 75 % docházku, načež požádala o ukončení studia z důvodu změny studijních preferencí, a počátkem tohoto roku studovala na Panevropské univerzitě, kde získala 6 kreditů. Dle žalobkyně tak lze její pobyt rozdělit do dvou částí, a sice do přípravného studia a do studia na vysokých školách, kdy je zjevné, že její studijní snaha byla ovlivněna prodělaným onkologickým onemocněním v roce 2023 a 2024, k čemuž žalobkyně ve správním řízení předložila lékařské zprávy. Namítla, že pokud v současné době vzorně studuje na vysoké škole a plní si studijní povinnosti a na VŠFS si je taktéž plnila a vykazovala solidní výsledky, přičemž studia zanechala v souvislosti s prodělanou rakovinou, není vhodné její žádost zamítnout pro tzv. jinou překážku v podobě nízkého postupu ve studiu. Podotkla, že její životní situace se značně odlišuje od mnohých jejích krajanů, u kterých je obdobný procesní postup uplatňován z důvodu účelovosti jejich studia a nicnedělání. Měla za to, že správní orgán nepostupoval dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nevedl řízení ke zjištění skutečného stavu věci, neboť přehlížel skutečnost, že do zisku nostrifikace žalobkyně ani nemohla studovat vysokou školu, že následně bylo studium produktivní a že nezískání diplomu je možno dát do souvislosti s prodělanou nemocí.
4. Žalobkyně namítala, že správní orgán nevyčerpal možnosti dokazování, když ji k uvedenému nevyslechl a nezjistil, jakým způsobem plnila účel pobytu a co bylo důvodem případných studijních neúspěchů či změny životních cílů (v letech 2023 – 2024 prodělala náročnou léčbu rakoviny). Dle žalobkyně lze považovat za úspěch, že se ke studiu po nemoci vrátila, její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav jí odlišuje od krajanek, které preferují společenský život, ten však žalobkyně nemá žádný. Dále žalobkyně poukázala na to, že pojem „jiná závazná překážka pobytu na území“ je neurčitým právním pojmem, který, za účelem správné aplikace, předpokládá ze strany správního orgánu správní uvážení. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69.
5. Navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

6. Žalovaná ve vyjádření setrvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, odmítla žalobní námitky jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na správní spis a obsah napadeného rozhodnutí, kde dostatečně odůvodnila a rozvedla úvahy, které ji vedly k tam uvedeným závěrům.
7. K námitce žalobkyně, že správní orgán I. stupně přehlížel skutečnost, že nemohla studovat vysokou školu do zisku nostrifikace středoškolského vzdělání, žalovaná uvedla, že žalobkyně tuto námitku v řízení před správním orgánem I. stupně, ani v rámci odvolacího řízení neuváděla.
8. K argumentu, že studia zanechala v souvislosti s prodělaným onkologickým onemocněním, žalovaná uvedla, že žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně doložila pouze propouštěcí zprávu bez jakéhokoliv vyjádření o tom, jak toto onemocnění a jeho léčba ovlivnily její studium na území, přičemž se jednalo pouze o období posledního povoleného pobytu. Zamítnutí žádosti však vycházelo i ze zhodnocení studijních programů, které deklarovala v rámci svých dřívějších pobytových správních řízení.
9. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně poprvé vstoupila na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem „ostatní“ – studijní aktivity, které nejsou studiem dle § 64 zákona o pobytu cizinců, s platností od 9. 4. 2018 do 31. 8. 2018. Následně jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem s platností od 1. 9. 2018 do 31. 8. 2019. Dne 12. 8. 2019 podala žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, a to za účelem studia, které jí bylo vydáno s platností od 12. 2. 2020 do 31. 8. 2020. Tento dlouhodobý pobyt jí byl následně čtyřikrát prodloužen, naposledy v období od 1. 9. 2023 do 22. 9. 2024.
11. Dne 17. 9. 2024 podala žalobkyně další žádost o prodloužení doby platnosti předmětného povolení. Jako doklad prokazující účel pobytu dle § 44a odst. 6 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců předložila potvrzení o studiu ze dne 18. 10. 2024, vydané Metropolitní univerzitou Praha, ze kterého vyplývalo, že žalobkyně studuje ve studijním programu Cestovní ruch v akademickém roce 2024/2025, v prezenční formě studia.
12. Ze sdělení Czech Prestige – jazykové školy N. G. ze dne 27. 1. 2025 vyplývá, že žalobkyně absolvovala letní intenzivní jazykový kurz od 9. 7. 2018 do 28. 8. 2018, kdy úspěšně složila zkoušku z českého jazyka pro cizince na úrovni A2.
13. Ze sdělení VŠFS ze dne 29. 1. 2025 vyplývá, že žalobkyně byla účastnicí ročního programu celoživotního vzdělávání v rámci akreditovaného studijního programu v prezenční formě od 4. 10. 2018 do 31. 8. 2019. Žalobkyně splnila všechny předepsané studijní náležitosti a studium ukončila řádně.
14. Ze sdělení VŠFS ze dne 7. 1. 2025 vyplývá, že žalobkyně studovala v akreditovaném bakalářském studijním programu Ekonomika a management v prezenční formě od 4. 10. 2019 do 12. 9. 2022. Žalobkyně splnila za celou dobu studia všechny předepsané studijní povinnosti, kromě jednoho předmětu. Přílohou tohoto sdělení je výpis zapsaných a absolvovaných předmětů, ze kterého vyplývá, že žalobkyně získala 189 kreditů

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

z celkového počtu zapsaných 216 kreditů, její studijní průměr byl 2,37. Studium bylo ukončeno na žádost žalobkyně.

15. Ze sdělení Panevropské univerzity ze dne 30. 1. 2025 vyplývá, že žalobkyně byla studentkou bakalářského studijního programu Řízení lidských zdrojů v prezenční formě studia od 22. 9. 2022 do 18. 9. 2023. Získala 6 kreditů za zimní semestr a 0 kreditů za letní semestr. Ke dni 28. 9. 2023 studia zanechala. Z přehledu výsledků studia vyplývá, že žalobkyně se přednášek a cvičení téměř neúčastnila.
16. Ze sdělení Metropolitní univerzity Praha ze dne 8. 1. 2025 vyplývá, že žalobkyně byla od 1. 10. 2023 do 30. 9. 2024 studentkou prvního ročníku prezenční formy studijního programu Finanční management. V akademickém roce 2024/2025 je (byla) studentkou prvního ročníku prezenční formy studijního programu Cestovní ruch. Přílohou sdělení je přehled studijních výsledků žalobkyně za akademický rok 2023/2024, kdy v zimním semestru splnila žalobkyně 4 předměty ze 7 zapsaných, v letním semestru nesplnila žádný z 6 zapsaných předmětů.
17. Dne 26. 3. 2025 byl správnímu orgánu doručen opis a překlad propouštěcí zprávy pacienta (žalobkyně) ze dne 24. 11. 2023 z nemocnice v Ruské federaci (dále jen „propouštěcí zpráva“), ze které vyplývá, že žalobkyni byl diagnostikován zhoubný novotvar štítné žlázy a dne 20. 11. 2023 jí byla provedena tyreoidektomie, byla hospitalizována od 17. 11. 2023 do 24. 11. 2023, bylo jí doporučeno sledování u onkologa a endokrinologa v místě bydliště a tyreostatická hormonální léčba.
18. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 31. 3. 2025 byla žádost žalobkyně zamítnuta a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena.
19. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že z toho, že žalobkyně pobývá na území již od 8. 7. 2018 a že od té doby studovala jazykový kurz (1x Czech Prestige), roční program celoživotního vzdělávání (1x FŠVS), čtyři akreditované studijní programy na třech vysokých školách (1x VŠFS, 1x Panevropská univerzita, 1x Metropolitní univerzita Praha), vyvstávají pochybnosti o tom, zda žalobkyně plní účely pobytu, pro které jí byla vydávána povolení k pobytu na území. Konstatoval, že v případě žalobkyně si lze těžko představit důvody či skutečnosti, vyjma nedostatečných studijních předpokladů, pro které by neměla po dobu několika let možnost úspěšně jakékoliv ze svých vysokoškolských studií dokončit. Uvedl, že v případě účelu studia je smyslem nejen účel plnit (být studentem), ale i naplňovat tj. stále studovat s předem stanoveným cílem a snahou úspěšně školu absolvovat, čímž dojde k *naplnění* účelu. V souvislosti s několikaletým neúspěšným studiem žalobkyně správní orgán odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 5 Azs 325/2020-33. Nedostatečné studium, časté střídání škol či oborů studia a nesměrování k úspěšnému absolvování studia lze dle správního orgánu podřadit pod jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, když v zájmu ČR je, aby se na území zdržovali jen ti cizinci, kteří skutečně studují a směřují k absolvování studia, tedy naplňují fakticky účel pobytu. Dle správního orgánu žalobkyně nečinila dostatečný pokrok ve studiu ve smyslu čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále jen „směrnice 2016/801“). Dále zdůraznil, že cílem vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a jeho případného prodloužení není

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

umožňovat cizincům donekonečna studovat bez zdárného výsledku, ale cílem je umožnit jim získat vzdělání ve vybraném oboru. Uvedl, že standardní doba bakalářského studia na vysoké škole je 3 roky, své první studium bakalářského studijního programu měla žalobkyně standardně absolvovat již v akademickém roce 2021/2022. Žalobkyně však byla již čtyřikrát v prvním ročníku. Těsně před ukončením třetího ročníku studia na VŠFS se však žalobkyně sama rozhodla jít znovu do prvního ročníku na jiné škole. V současné době je v ČR již šestým rokem a opět studuje v prvním ročníku nového studia. Podotkl, že studijní výsledky žalobkyně byly převážně nedostatečné.

20. K předložené propouštěcí zprávě správní orgán I. stupně uvedl, že zdravotní komplikace nemohou být použity jako důvod k ospravedlnění faktu, že cizinec střídá školy. Pokud nastane situace, kdy dojde ke zhoršení jeho zdravotního stavu, cizinec má možnost vždy studium přerušit, nebo si zajistit takový individuální studijní plán, který mu umožní studium dokončit. Uvedl, že propouštěcí zpráva se vztahuje pouze k období od 17. 11. 2023 do 24. 11. 2023 (hospitalizace), tedy k 8 dnům v listopadu 2023. K zanechání studia na VŠFS z vlastní vůle žalobkyně však došlo již 12. 9. 2022. K dalšímu zanechání studia na Panevropské univerzitě ze strany žalobkyně došlo již 28. 9. 2023. Dne 30. 9. 2024 pak žalobkyně zanechala studia i na Metropolitní univerzitě Praha. Žalobkyně dle správního orgánu nedoložila žádnou další lékařskou zprávu, která by případně prokazovala překážky v plnění účelu pobytu v předchozích obdobích, ani v období aktuálním.
21. K přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně správní orgán uvedl, že žalobkyně na území pobývá od roku 2018, avšak narodila se a většinu svého života strávila v Ruské federaci, v ČR nikoho nemá. Její matka i otec tam stále pobývají. Dle správního orgánu nic nenásvědčuje tomu, že by došlo ke zpretrhání rodinných či sociokulturních vazeb se zemí původu. Žalobkyně je svobodná, bezdětná a nemá na území ČR tak silné vazby, které by jí bránily v návratu do země původu. Žalobkyně je v produktivním věku, tedy v případě návratu do domovské země není její věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání, provozování samostatné výdělečné činnosti či získání vysokoškolského vzdělání.
22. Dne 27. 4. 2025 podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uplatnila obdobné námitky jako v podané žalobě.
23. Napadeným rozhodnutím ze dne 24. 7. 2025 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaná uvedla, že relevantní je pohled na pobytovou historii žalobkyně na území, kde pobývá za předmětným účelem (studium) již od roku 2018, přičemž od té doby nedokončila žádné vysokoškolské studium a kdy se aktuálně jedná již o její čtvrté studium prvního ročníku od počátku jejího studia v různých bakalářských oborech. Žalovaná dále odkázala na judikaturu NSS týkající se výkladu neurčitého právního pojmu „jiná závažná překážka“ a plnění účelu pobytu, dále na čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 a na zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Studium samo o sobě nemá být samoučelnou aktivitou, ale má směřovat ke svému naplnění, tj. formálně ke složení závěrečné zkoušky a získání příslušného akademického titulu a materiálně k získání příslušné odbornosti a kvalifikace, která má studentovi umožnit výkon povolání. Dále poukázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 11. 2023, č. j. 13 A 35/2023-39 a další rozsudky správních soudů, kde byly řešeny obdobné případy. Žalovaná měla za prokázané, že žalobkyně zjevně ve svém studiu nečinila dostatečný

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pokrok, neboť měnila jednotlivé studijní programy a školy. Nezpochybnila, že některé studijní obory mohou být více náročné, nicméně je na volbě každého dospělého jedince, aby zvážil své schopnosti a cíle, a tomu přizpůsobil i své jednání. Jakkoli je volba studia náročnou životní etapou, stále se jedná o volbu náležející pouze budoucímu studentovi, který za ni musí převzít odpovědnost.

24. Námitku ohledně nedostatečného zjištění skutkového stavu považovala za nedůvodnou, spisovým materiálem bylo prokázáno, že žalobkyně nemá studijní předpoklady pro dokončení vysoké školy, neboť se jedná o její páté prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a již čtvrté studium žalobkyně na území od roku 2018, přičemž žalobkyně už počtvrté změnila studijní program, a to bez jakéhokoli výsledku. Žalovaná považovala za nadbytečné a neúčelné provádět výslech žalobkyně, jelikož byl prokázán důvod pro zamítnutí předmětné žádosti a žalobkyně nemohla prostřednictvím své výpovědi tuto skutečnost zhojit. Nadto není dle žalované zřejmé, co by mělo být výsledkem prokazováno, když žalobkyně v odvolání pouze obecně namítala, že výslech nebyl proveden a že v důsledku toho nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, aniž by však uvedla, jak by výslech ke zjištění stavu věci přispěl. Připomněla také, že žalobkyně měla možnost před vydáním rozhodnutí navrhnout doplnění podkladů a vyjádřit v návaznosti na jejich obsah své stanovisko.
25. K propouštěcí zprávě žalovaná uvedla, že žalobkyně k ní nedoložila žádné vyjádření, ve kterém by uvedla, jak předmětné onemocnění a jeho léčba ovlivnily její studium na území; ani v odvolání se k této skutečnosti nevyjádřila. Podotkla, že uvedené onemocnění se dle propouštěcí zprávy týká pouze období posledního povoleného pobytu, kdy od 1. 10. 2023 do 30. 9. 2024 byla žalobkyně studentkou prvního ročníku prezenční formy studijního programu Finanční management na Metropolitní univerzitě Praha. Žádost žalobkyně však nebyla zamítnuta z důvodu neplnění účelu posledního povoleného pobytu, ale i na základě zhodnocení studijních programů, které žalobkyně deklarovala v rámci dřívějších pobytových správních řízení. Připomněla, že žádost nebyla zamítnuta z důvodu neplnění účelu pobytu, tj. v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, ale z důvodu existence jiné závažné překážky spočívající v naprosto zjevném nedosahování pokroku ve studiu dle čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 v průběhu jejího pobytu na území ČR. Není tak prioritní otázka, zda žalobkyně navštěvovala přednášky a cvičení, ale to, zda skutečně její studium a vzdělávání směřuje k jejímu úspěšnému absolvování a k cíli, který z tohoto vzdělávání vyplývá. Žádost nebyla zamítnuta pro neplnění účelu pobytu, ale z důvodu jeho nenaplnění tj. nečinění dostatečného pokroku ve vzdělávání, což tvoří závažnou překážku pobytu na území. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 5. 2025, č. j. 19 A 14/2025-57. Žalovaná dospěla k závěru, že studijní aktivita, resp. neaktivita žalobkyně v rámci předchozích pobytů dosahovala takové intenzity, ze které lze usuzovat, že žalobkyně zjevně nesměruje k deklarovanému cíli.
26. Žalovaná závěrem aprobevovala úvahy správního orgánu I. stupně stran přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně s tím, že žalobkyně nesprávnost těchto úvah v odvolání ani nenapadala ani neuváděla nějaké konkrétní skutečnosti, kvůli kterým by mělo být prvostupňové rozhodnutí z tohoto hlediska nepřiměřené.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

27. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobkyně i žalovaná souhlasily s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání ve smyslu daného ustanovení.
29. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.*
30. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
31. Podle § 37 odst. 2 písm. a) téhož zákona, ve znění do 31. 12. 2025, *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.*
32. Podle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
33. Podle čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 *členské státy mohou odejmout povolení nebo odmítnout jeho prodloužení, pokud student nedodrží lhůty stanovené pro přístup k výdělečné činnosti podle článku 24 nebo neučiní dostatečný pokrok v příslušném studiu podle vnitrostátních právních předpisů nebo správní praxe.*
34. Podstatou sporu je otázka, zda správní orgány mohly několikaleté jednání žalobkyně spočívající v opakovaném zahajování vysokoškolského studia v prvním ročníku bez postupu do vyšších ročníků (vyjma jednoho případu, kdy žalobkyně postoupila až do třetího ročníku) a častém střídání studijních oborů, podřadit pod neurčitý právní pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
35. Podle ustálené judikatury NSS správní orgán při aplikaci neurčitého právního pojmu nejprve vymezí jeho významový rámec a následně hodnotí, zda konkrétní skutkové okolnosti daného případu do tohoto rámce spadají (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 1. 8. 2003, č. j. 1 As 10/2003-53, či ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69). Podle rozsudku NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27: „*Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69). S neurčitými právními pojmy se přitom můžeme setkat v normách vázaných, kde s naplněním obsahu předmětného pojmu spojuje zákon jediné možné právní řešení. V takové situaci musí správní orgán postupovat právě takovým způsobem, jaký konkrétní právní norma předpokládá. Je-li však neurčitý právní pojem obsažen v normě počítající se správním uvážení, má při vlastním rozhodování správní orgán na výběr.“

36. V posuzované věci správní orgány popsaly dlouhodobé studijní a pobytové chování žalobkyně spočívající v tom, že opakovaně zahajovala studium prvního ročníku vysoké školy, často střídala školy a obory bez postupu do vyšších ročníků (vyjma jednoho případu) a bez jakéhokoli náznaku směřování k úspěšnému absolvování studia. Tento soubor okolností podřadily pod jinou závažnou překážku pobytu, přičemž soud má za to, že takto vymezená skutková zjištění i jejich právní hodnocení odpovídají výše nastíněnému rámci, soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Úvaha, že dlouhodobé a opakované nedosahování dostatečného studijního pokroku v kombinaci s častým střídáním programů a škol může vypovídat o skutečném vztahu k účelu pobytu a o nedostatku respektu k pobytovému režimu „studium“, je vnitřně logická a nepředstavuje svévoli. Správní orgány hodnotily intenzitu a dlouhodobý charakter nečinění pokroku ve studiu a žalobkyně toto vymezení v podstatných rysech nezpochybnila. Rovněž poukázaly na nutnost eurokonformního výkladu, kdy jednání žalobkyně lze zhodnotit jako nedostatečný pokrok ve studiu, což je podle čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 důvodem k neprodloužení pobytového oprávnění žadatele.
37. Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území ČR k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat; v opačném případě je namísto mu toto povolení k pobytu na území ČR neprodloužit (rozsudky NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, či ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 Azs 11/2019-36, bod 21). Plněním účelu je třeba rozumět faktické vykonávání určité činnosti, nikoliv formální splnění podmínek pro výkon takové činnosti. Jinými slovy, je-li účelem dlouhodobého pobytu například podnikání, nestačí disponovat podnikatelským oprávněním; podnikatelská činnost musí být fakticky vykonávána (viz rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, či rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69).
38. To rovněž platí i pro pobývání na území ČR za účelem studia. V takových případech je třeba „přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou intelektuální investice) bylo vskutku studium a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.). Právo pobývat na území ČR za účelem studia mají mít jen a pouze takoví

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

cizinci, kteří, jak již bylo výše podrobněji rozebráno, skutečně a vážně studují“. (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, bod 20). Lze též poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 11. 2023, č. j. 13 A 35/2023-39, kde soud konstatoval, že zjevný a prokazatelně nedostatečný pokrok ve studiu cizince podřadit pod jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

39. Žalobkyně předložila správnímu orgánu I. stupně propouštěcí zprávu z hospitalizace v roce 2023, přičemž správní orgány se v obou rozhodnutích s danou zprávou dostatečně vypořádaly a vysvětlily, proč nemůže mít vliv na přijaté závěry o tom, že žalobkyně dlouhodobě nenaplnňovala účel pobytu. Předně, žalobkyně pouze obecně uvedla, že v roce 2023 a 2024 prodělala léčbu rakoviny, nicméně k tomu předložila pouze danou zprávu a již neuvedla žádné podrobnosti (a to ani v odvolání), jaký to mělo mít vliv na naplňování účelu jejího pobytu. Nelze tak vytýkat správním orgánům, že vycházely pouze z uvedené propouštěcí zprávy, dle které byla hospitalizována po dobu osmi dnů od 17. 11. 2023 do 24. 11. 2023, bylo jí doporučeno sledování u onkologa a endokrinologa v místě bydliště a tyreostatická hormonální léčba, avšak žádné důsledky na studium žalobkyně z dlouhodobého hlediska z ní nevyplývaly. Správní orgány tak zcela adekvátně dovodily, že tato zpráva se týkala pouze období posledního povoleného pobytu, kdy od 1. 10. 2023 do 30. 9. 2024 byla žalobkyně studentkou prvního ročníku na Metropolitní univerzitě Praha, avšak k zanechání studia na VŠFS z vlastní vůle žalobkyně došlo již dne 12. 9. 2022, k dalšímu zanechání studia na Panevropské univerzitě ze strany žalobkyně došlo dne 28. 9. 2023 a dne 30. 9. 2024 pak žalobkyně zanechala studia i na Metropolitní univerzitě Praha, načež nastoupila opět do prvního ročníku na jiný obor. Z toho je patrné, že žalobkyně systematicky a dlouhodobě střídala školy, nesměřovala k úspěšnému absolvování studia na žádném ze zvolených oborů, což nelze vysvětlit jejím onemocněním v druhé polovině roku 2023, žalobkyně pak k tomu žádné přijatelné vysvětlení neuvedla ani ve správním řízení ani v žalobě. Jak přiléhavě uvedla žalovaná, žádost nebyla zamítnuta pro neplnění účelu pobytu (tj. ani pro neplnění účelu posledního povoleného pobytu), ale z důvodu jeho nenaplnění, tedy naprosto zjevného nečinění dostatečného pokroku ve vzdělávání dle čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 v průběhu jejího pobytu na území ČR od roku 2018.
40. Žalobní námitku, dle které studia zanechala v souvislosti s prodělanou rakovinou, žalobkyně ve správním řízení neuplatnila a žalovaná se k ní tudíž nemohla vyjádřit. Soud tak k této námitce pouze uvádí, že tato námitka neodpovídá správnímu spisu, ze kterého plyne, že žalobkyně byla od 1. 10. 2023 do 30. 9. 2024 studentkou prvního ročníku prezenční formy studijního programu Finanční management na Metropolitní univerzitě Praha. V akademickém roce 2024/2025 pak byla studentkou prvního ročníku prezenční formy studijního programu Cestovní ruch na téže vysoké škole. Z toho není patrné, že by studia zanechala, pouze změnila studijní obor, jako to ostatně učinila již několikrát před tím.
41. Žalobkyně v odvolání i v žalobě namítala, že ji správní orgán nevyslechl a nemohla tak objasnit, jakým způsobem plnila účel pobytu a co bylo důvodem případných studijních neúspěchů či změny životních cílů. Judikatura NSS však považuje provedení výslechu účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí v pobytových věcech za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34). Taková situace však v řízení nenastala, žalobkyně měla možnost kdykoli v průběhu správního řízení správními orgány výše uvedené skutečnosti osvětlit, nicméně tak neučinila, neuvedla, jakou další podstatnou skutečnost by bylo možné výsledkem zjistit. Dle soudu není neprovedení výsledku v rozporu s judikaturou NSS, neboť dle rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018-32: „...*povinnost provést výsledek žalobce zákon neukládá, tedy je správním uvážení správního orgánu, zda k němu přistoupí či nikoliv. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že jej není třeba, neboť je na základě spisového materiálu věc posoudit, není takový postup a priori vadou řízení.*“ Správní orgán takto postupoval, neprovedením výsledku tedy nijak nepochybil.

42. Výše uvedené okolnosti zjištěné v průběhu správního řízení vedly k neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně, s čímž zdejší soud souhlasí, a to včetně poukázání na čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801, podle něhož členské státy mohou odmítnout prodloužení povolení k pobytu, pokud student „*neučiní dostatečný pokrok v příslušném studiu podle vnitrostátních právních předpisů nebo správní praxe*“. Pokud žalobkyně deklaruje jako účel svého pobytu studium, nejví se požadavek na dosahování pokroku ve studiu nijak přehnaným, jelikož není možné neomezeně prodloužovat povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu studia, pokud se žadatel nikterak ve své úrovni neposouvá, posouvat již nechce nebo dosáhl svého maxima (srov. aktuální rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2026, č. j. 5 Azs 194/2025-33).
43. K námitce žalobkyně, dle které při studiu na VŠFS plnila studijní povinnosti a vykazovala solidní výsledky a též v současné době vzorně studuje na vysoké škole a plní si studijní povinnosti, soud uvádí, že správní orgány v této souvislosti považovaly za podstatné a klíčové, že žalobkyně od roku 2018 již počtvrté změnila studijní program, počtvrté nastoupila do prvního ročníku vysoké školy, přičemž žádné započaté studium nevedlo k jeho dokončení. Ve svém posouzení tedy nepovažovaly za rozhodné, zda žalobkyně do jednotlivých škol skutečně docházela a jaké měla výsledky, ale zejména to, že žádné studium nevedlo k jeho absolvování. Poukázaly na to, že cílem vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a jeho případného prodloužení není umožňovat cizincům donekonečna studovat bez zdárného výsledku, ale cílem je umožnit jim získat vzdělání ve vybraném oboru. Žalobkyně sice mohla při studiu na VŠFS v letech 2019 – 2022 získat 189 kreditů z 216, avšak toto studium ukončila na vlastní žádost v roce 2022, tedy jej nedokončila, stejně tak jako žádné další vysokoškolské studium na území ČR. Je zjevné, že žalobkyně je pasivním pasažérem českého vysokoškolského systému, v němž přeneseně řečeno „*nelze jet donekonečna*“; studium nemůže být samoúčelnou aktivitou vedoucí toliko k prodloužení pobytového povolení cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2026, č. j. 5 Azs 234/2025-35).
44. Dle žalobkyně správní orgány přehlížely skutečnost, že do zisku nostrifikace žalobkyně ani nemohla studovat vysokou školu. Soud k tomu konstatuje, že žalobkyně tuto námitku ve správním řízení vůbec nevznesla a správní orgány se s ní tudíž nemohly vypořádat. Nadto se jedná o námitku dle soudu zcela irelevantní, neboť správní orgány při svém závěru o nedostatečném studijním pokroku žalobkyně vycházely pouze z hodnocení studia žalobkyně na vysokých školách (VŠFS akademické roky 2019/2020 až 2021/2022, Panevropská univerzita akademický rok 2022/2023, Metropolitní univerzita Praha akademické roky 2023/2024 a 2024/2025), nikoli z hodnocení jejího

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

předchozího pobytu na území, kdy byla studentkou jazykové školy a účastnicí programu celoživotního vzdělávání. Správní orgány žalobkyni nijak nekladly k tíži, že nejprve studovala v režimu celoživotního vzdělávání, nikoli na vysoké škole.

45. Soud se proto ztotožňuje s názorem správních orgánů, že zjevný a prokazatelně nedostatečný pokrok ve studiu žalobkyně lze podřadit pod jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt cizince na území je podmíněn plněním jednoho z konkrétních účelů aprobovaných zákonem o pobytu cizinců. Žalobkyně sice byla kontinuálně zapsaná k určitému studiu, to však nesměřovalo k předpokládanému završení. Opakované střídání oborů a nedokončení ani jediného vysokoškolského studia, ke kterému byla zapsána, lze kvalifikovat jako jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
46. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.